

Tri Keppen haastattelu jatkuu 21.10.2001

RICH: Jatkamme kuukausi sitten World Trade Centerin hyökkäysten jälkeen aloittamaamme keskustelua. Tri Keppe, sanoitte silloin, että USA olisi vaarassa, jollei katsota, mitä maan sisällä tapahtuu, vaan keskitytään pelkästään ulkoisiin tapahtumiin. Nimitätte tätä "interiorisaatioksi", ja mielestäni tämä on tärkeä seikka työssänne. Kun puhutte "interiorisaatiosta", mitä tarkoitatte sillä?

Tri KEPPE: Interiorisaatio on sana, jota ei vielä ole sanakirjoissa, koska sitä ei ole vielä sisällytetty tieteeseen tai kirjallisuuteen. On tietenkin muita termejä ... introspektio, joka on Jungin luoma. "Interiorisaatio" on menetelmä, jonka loin saadakseni ihmisen, joka tekee analyysiä, olipa hän sairas tai terve, palamaan sisimpäänsä. Koska ainoassakaan psykoterapian tai psykoanalyysin suuntauksessa maailmassa ei ole koskaan ennen mainittu tätä kohtaa, jossa ihminen alkaa nähdä ongelman omassa sisimmässään. Tärkein ja ehkä ainoa ongelma psykopatologiassa tai sosiopatologiassa on juuri se, että ihmiset näkevät ongelmat itsensä ulkopuolelle. Ja se aiheuttaa ihmisen sairauden: Kun he eivät katso itseään, vaan näkevät kaikkien ongelmiansa syyn ulkopuoleltaan — joko yhteiskunnassa tai toisissa ihmisissä.

RICH: On siis tärkeitä siirtää ongelma ulkopuolelta sisäpuolelle. On tärkeitä interiorisoida ongelma. Miksi se on niin tärkeitä?

Tri KEPPE: Esimerkiksi, kun ihminen tekee analyysiä, vaikka mies, jolla on ongelmia vaimonsa kanssa — kun hän sanoo, että hänen vaimonsa on hyvin vihainen eikä hänellä ole lainkaan kärsivällisyyttä suhteessa ja tämä ärsyttää miestä — niin me osoitamme hänelle, että ärtymys, jonka hän kohdistaa vaimoonsa tämän ongelmien vuoksi, joita mies ei kestä nähdä vaimossaan, johtuu siitä, että hänellä on itsellään sama ongelma.

Tai projektitapauksessa, kun vaimolla ei edes ole tätä ongelmaa. Mutta miehellä on! Ja sama koskee naisia — jos nainen ajattelee, että hänen miehensä ei kiinnitä häneen riittävästi huomiota, että mies on välinpitämätön tms., niin hän näkee ongelman miehessään, mutta hän projisoi oman ongelmansa häneen.

RICH: Kansallisella tasolla tämä on tärkeitä, koska yhteiskuntana haluamme nähdä ongelman maamme ulkopuolella. Olet puhunut henkilökohtaisesta kokemuksesta. Entä kansallisella tai yhteiskunnallisella tasolla?

Tri KEPPE: Jos yksilö ei näe koskaan ongelmaa itsessään, niin hän ei voi koskaan parantua. Hän ei voi koskaan tehdä analyysiä, koska jos hänestä ongelma on hänen ulkopuolellaan, hän analysoi vain toisia ihmisiä, ei koskaan itseään. Sama koskee yhteiskuntaa. Jos yhteiskunnassa on ongelmia, kuten USA:n tapauksessa nyt on ongelmia terrorismin suhteen, ei kannata pitää ongelmaa maan ulkopuolella olevana. Koska kansakuntaa vaivaava ongelma on sisäinen, sisäinen terrorismi.

Eikä kyse ole vain pommihyökkäyksistä tms. Vaan kyse on ihmisten käyttäytymisestä. Erittäin voimakkaasti vaivaavan paranoian vuoksi ihmiset ajattelevat sen tulevan ulkopuolelta. Jokainen ajattelee, että ongelma on hänen ulkopuolellaan, ei koskaan hänessä itsessään. Jos kansakunta ei interiorisoi ongelmiaan, se ei koskaan lakkaa hyökkäämästä toisten kimppuun ja aiheuttamasta sotia. Se ei koskaan kykene saavuttamaan rauhaa. Rauha riippuu interiorisaatiosta!

Siis jos ihminen interiorisoi, hän on hyvä ihminen. Ja kansakunta, joka näkee omat ongelmansa, on hyvä kansakunta. Ja myös päinvastainen pitää paikkansa — ihminen, joka näkee ongelmat vain itsensä ulkopuolella, on sairas ihminen, ja kansakunta, joka näkee ongelmansa itsensä ulkopuolella, on sairas kansakunta.

RICH: Olette kirjoittanut: “Menetelmä jota käytän on oikeastaan päinvastainen perinteisen psykoanalyysin käyttämälle. Pyrin omaksumaan koko äärettömän todellisuuden, joka on ulkopuolellamme ja pääasiassa sisällämme ja jota emme halua nähdä.” Mikä on se todellisuus, josta puhutte tässä?

Tri KEPPE: Ainoa todellisuus, joka on olemassa, on itse asiassa ihmisen sisäinen todellisuus. Jos hän on terve, hän näkee ongelmat itsessään. Kun hän näkee ongelman itsensä ulkopuolella, hän luo fantasiaa. Voin sanoa, että ihminen sairastuu, koska hän haluaa luoda jotakin, mitä ei ole olemassa. Siis jos hän haluaa nähdä ongelman itsensä ulkopuolella, hän elää fantasiassa, koska ongelma ei ole ulkoinen, vaan se on sisäinen. Ja sama koskee kansakuntaa. Valtio, joka ei näe ongelmaa itsessään, vaan projisoi sen ulkopuolelleen, on poissa todellisuudesta.

Siis todellisuus on jotakin, mikä on todella olemassa, kun taas fantasia ja projektio eivät ole. Kun puhumme sisäisestä ihmisestä, ihmisen koko olemuksessa on kaikki kauneus, totuus, kaikki hyvyys. Se on **kaikki**, mitä on olemassa, ja se on jotakin valtavaa. Jos ihminen sitten näkee kaiken tämän vain itsensä ulkopuolella, niin hän kadottaa kaiken sen suuruuden, joka hänellä on sisimmässään, tai omassa maassaan. Hän ei halua nähdä koko todellisuutta, kaikkia olemassaolevia voimavaroja, kaikkea kauneutta ja totuutta ja hyvyyttä, mikä hänessä on.

RICH: Miksi sitten olemme niin haluttomia näkemään tai interiorisoimaan tätä todellisuutta?

Tri KEPPE: Otin löytöni Freudin tutkimuksen kateudesta, jota sairaimmat yksilöt ilmaisevat. Tutkimukseni alkoi kateudesta, koska kaikki ihmiset invertoivat asioita, panevat ne ylösalaisin. Kateuden vuoksi ihmiset eivät ainoastaan näe omia ongelmiaan toisissa ihmisissä, he eivät myöskään havaitse kaikkea sitä suuruutta ja hyvyyttä, mikä heillä on sisimmässään. **He näkevät sen vain ulkopuolellaan.** Siksi kateus poistaa kaiken maailmassa olevan kauneuden samoin kuin kaiken totuuden, kaiken hyvän. Kateutensa vuoksi ihminen ei ainoastaan kiellä ongelmiaan, vaan hän kieltää myös sen valtavan hyvyyden, joka on hänessä ja maailmassa.

Mihin tämä sitten johtaa? Sen sijaan, että hyväksyisivät hyvyyden, ihmiset taistelevat sitä vastaan. Tätä kamppailua Freud nimitti “alitajunnaksi”, ja me nimitämme sitä “tiedostumattomuudeksi”. Koska ihmiset eivät halua havaita, he kääntyvät maailmaa vastaan ja hyvyyttä vastaan, yksinkertaisesti koska he eivät halua nähdä omaa kateuttaan. Ja myös olemassa olevan tietoisuuden valtavan sensuroinnin vuoksi. Ihmisen suuri ongelma ei ole siinä, että hänellä on ongelmia — meillä kaikilla on niitä syntymämme hetkestä kuolemaan asti. Myös kaikilla valtioilla on niitä. Suuri ongelma nousee pintaan, kun ihmiset *sensuroivat* niin, etteivät he näe ongelmia. Eivätkä etenkään näe kaikkea sitä hyvää, mitä heillä on. Kateus sokaisee ihmiset.

Siis tämä on interiorisaation puutteen ongelma. Jos yksilö on kovin kateellinen, hän ei näe mitään omassa sisimmässään ja vielä vähemmän kotimaassaan. Siten hän torjuu myös oman maansa.

- RICH: Voisitteko määritellä "kateuden" sellaisena, kuin te sen ymmärrätte.
- Tri KEPPE: Kateus merkitsee asennetta olla haluton näkemään. Latinaksi kateus on *invidere*; "In" merkitsee "ei", ja "videre" merkitsee "nähdä". Siis kateellinen henkilö ei halua nähdä mitään hyvää maailmassa ja vielä vähemmän itsessään. Hän ei myöskään halua nähdä puutteitaan tai ongelmiaan. Koska sillä hetkellä, kun hän tulee tietoiseksi tai hyväksyy tietoisuuden kateudestaan, maailma muuttuu täysin erilaiseksi. Jos ihminen ei tiedosta kateuttaan, hän ei koskaan pääse yhteyteen todellisuuden kanssa. Hän elää kuvitteellista elämää, ja niin tekee hänen maansakin, koska se muodostuu kateellisista ihmisistä.
- RICH: Meillä ihmisillä täytyy siis olla puolustusmekanismeja, jotka estävät meitä näkemästä todellisuutta. Mitä ne ovat? Mitä me oikein teemme estääksemme itseämme näkemästä todellisuutta?
- Tri KEPPE: "Puolustusmekanismista" — Freud nimitti niitä "egon" puolustukseksi. Me osoitamme nyt, että nämä "puolustusmekanismit" ovat itse asiassa *hyökkäys "egoa"* vastaan. Siten kun ihminen tekee analyysiä tai tiedostaa jotakin, hänen täytyy omaksua, sanokaamme, asenne, joka auttaa häntä ylittämään nämä niin sanotut puolustusmekanismit. Nämä mekanismit ovat sellaisia kuin älyllistäminen, kateus, ulkoistaminen jne. Nämä *ovat* suoja, mutta ne eivät suojaa ihmisen terveyttä. Vaan juuri päinvastoin. Ne ovat hyökkäys "egoa" vastaan.

Se, mitä perinteinen psykoanalyysi sanoo, ei ole tärkeitä. Se sanoo, että on tärkeitä, että ei ole ongelmia. Tämä on virhe. Tärkeitä on, että yksilöllä on tietoisuus ongelmista. Hänen ei pidä sensuroida tietoisuutta ongelmistaan. Siis ihmiskunnan suurin ongelma on tietoisuuden puute. Ihmiset eivät halua tiedostaa, koska he uskovat, että jos he ovat tietoisia ongelmistaan, vasta *silloin* heillä on ongelma. Me uskomme, että jos emme ole tietoisia ongelmasta, niin meillä ole sitä.

On myös muita puolustusmekanismeja ... esimerkiksi tauti tai sairaus sinänsä. ihmiset sairastuvat kaiken aikaa. Jos ihminen on aina sairas, se merkitsee, että hän ei halua tarkastella psykologista ongelmaansa. Mitä sitten tapahtuu? Jos hän ei näe psykologista ongelmaansa, hän järjestää itselleen fyysisen ongelman, ja kehonsa avulla hän unohtaa psyykkisen elämänsä..

Tästä syystä näen ihmiskunnan ongelman olevan siinä, että ollaan niin viehättyneitä vain lääketieteestä. Lääketieteellä on vain pieni osuus ongelmiamme. Psykologinen puoli on paljon suurempi, ja sitä yksilö häpeää tarkastella. Ajattelemme, että jos emme näe olevamme enemmän tai vähemmän vakavasti sairaita, niin emme ole sairaita. Mutta voimme sanoa, että elämme planeetalla, joka on täynnä henkisesti sairaita ihmisiä. Ja jos ihminen ei näe psyykkistä sairauttaan, hän ei koskaan kykene saavuttamaan tasapainoa.

Siis terve yksilö on sellainen, joka näkee sairautensa. Mitä sairaamana hän pitää itseään, sitä terveempi hän on.

On vielä muita puolustusmekanismeja, esimerkiksi sublimointi. Siinä ihminen haluaa paeta. Näen sen enemmän idealisaationa, missä ihminen haluaa paeta todellisuutta. Hän kuvittelee maailman, jota ei ole olemassa. Sen sijaan että yrittäisi nähdä maailman sellaisena kuin se *todella* on, joka on aina paljon parempi kuin sellainen, jollainen sen hänen mielestään *pitäisi* olla.

- RICH: Katsotaanpa, saammeko tämän ymmärrettäväksi jokapäiväiselle tasolle. Englanninkielisessä teleluokassa, jossa on amerikkalaisia ja eurooppalaisia osallistujia, puhuimme äskettäin interiorisaatiosta, tarpeesta nähdä asiat itsessämme. Ja kysyin, onko kaikki, mitä näemme ulkopuolellamme — jokainen tilanne, josta emme pidä, jokainen ihminen, jota emme siedä tai jonka kanssa meillä on ongelmia — ihmettelin, ovatko kaikki tapaukset lähtöisin meidän omasta sisimmästämme. Voitteko puhua vähän enemmän tästä?
- Tri KEPPE: Tietenkin on olemassa ongelmia, jotka ovat ulkopuolellamme, kuten jos ihmisen kimppuun hyökätään. Se on luonnollisesti ihmiselle ongelma. Myös äskeinen tilanne, kun World Trade Centeriin hyökättiin New Yorkissa. Mutta se ei ole ongelma, jonka tarvitsisi aiheuttaa vakavia neurooseja tai psykooseja ihmisissä. Esimerkiksi laboratoriokokeessa eläimille aiheutettiin stressaavia, neuroottisia tilanteita. Tiedemiehet havaitsivat, että kun stressaava tilanne helpottui, eläin rauhoittui jälleen. Tai psykiatrisessa sairaalassa hyvin sairaiden potilaiden parissa työskentelevä ihminen ei sairastu sen vuoksi. Siis ulkoiset olosuhteet eivät tee ihmisestä henkisesti sairaasta. Se *saattaa* aiheuttaa hetkellisen, ohimenevän häiriötilan tietysti. Mutta sairauden aiheuttaa se, jota nimitämme "sisäiseksi terrorismiksi", kun ihminen kuvittelee, että hänen kimppuunsa hyökätään ja hänet tapetaan. Ihminen kuvittelee kamalia asioita ja luo siten kamalia asioita sisimpäänsä. Hän sanoo itselleen, että sellaisia asioita tulee tapahtumaan. Se aiheuttaa psyykkistä häiriintymistä.
- RICH: Ja kuitenkin puhutte paljon yhteiskunnan patologiasta tai sairaudesta. Itse asiassa olette kirjoittanut ihmisten tarpeesta puolustautua instituutioita, lakeja, valtajärjestelmiä vastaan, koska juuri ne ovat neuroosien, psykoosien, sairauksien ja inhimillisten ongelmien pääasiallisia syitä. Miten tämä sopii yhteen sen kanssa, mitä sanotte ongelmien peilaamisesta sisimpäänsä? Koska sanotte myös, että yhteiskunta on ongelma. Miten saamme sopimaan nämä kaksi asiaa yhteen?
- Tri KEPPE: Yleisen ongelman ratkaisemiseksi ei riitä, että vain yksilöä hoidetaan. Sen työn voi tehdä psykoterapeutti. Mutta yhteiskunta sinänsä on sairas. Siksi tässä yhteiskunnassa terveimmät ja tervejärkisimmät yksilöt kärsivät enemmän kuin todella sairaat henkilöt. Tämä on sairaille ihmisille sairaalla tavalla rakennettu yhteiskunta. Ja ihmiset, jotka ovat terveitä, jotka eivät halua niin neuroottista, psykoottista yhteiskuntaelämää, he eivät yksinkertaisesti sovi yhteiskuntaan. Se menee näin pitkälle ... jos ihminen kieltäytyy omaksumasta rikollista käyttäytymistä, joka on yhteiskunnallinen inversio, hän ei menesty elämässään. On oltava tekopyhä ja kiinnostunut rahasta ja ahne. On oltava kateellinen, juoruiltava ja toimittava toisten selän takana. On suoraan sanottuna elettävä sairaalla tavalla, jotta menestyisi tässä sairaassa yhteiskunnassa.
- Miten tässä sitten käy? Tällainen yhteiskunta rohkaisee ihmisten sairautta. Siis tarvitaan sosioterapiaa. Yhteiskunnallista psykoterapiaa yhteiskunnan muuttamiseksi. Yhteiskunnan on disinvertoiduttava. Siitä on tultava sen vastakohta, mitä se on. mitä se olisi? Oikeudenmukaisia lakeja, normaaleja lakeja, jotka auttavat ihmisiä eivätkä murskaa heitä. Nykyiset lait luovat yhteiskunnallista epäoikeudenmukaisuutta ja yhteiskunnallista epäjärjestystä. Niin kauan kuin yhteiskunnalla ei ole oikeudenmukaisia lakeja — Niin kauan kuin yhteiskuntaa ei ole järjestetty tasapainoisella tavalla, yhteiskunta aiheuttaa ongelmia.
- Siksi joillekin valtioille on luonteenomaista parempi tasapaino. Ne ovat tasapainoisempia. Tavallisesti ajatellaan, että tämä tasapaino löytyy maista, jotka eivät ole kaikkein kehittyneimpiä. Kuten Brasilia, jossa ei ole niin vakavia lakeja,

ei ole aivan niin vainoharhainen kansaansa kohtaan. Niin monet maat ottavat kaiken kansalta harvojen hyväksi.

- RICH: No, miten aloitamme sosioterapian? Jos yksilön saaminen interiorisoimaan, on niin vaikeaa, täytyy olla äärimmäisen vaikeata saada yhteiskunta näkemään sairautensa.
- Tri KEPPE: Olemme tässä tekemässä sosioterapiaa. Tarkoitan tätä siinä mielessä, että autamme tiedostamaan yhteiskunnan ongelmia niin, että suuri muutos tulee tapahtumaan. Mitä siihen tulee niin ihmiset, jotka eivät ole halukkaita muuttamaan yhteiskuntaa paremmaksi, osittavat olevansa hyvin sairaita yksilöitä. Mutta pienet ryhmät siellä täällä muodostavat suuren voiman, joka pakottaa sairaimmat yksilöt sopeutumaan uudistettuun yhteiskuntarakenteeseen. Siis tästä on kysymys ... yhteiskunta on liian sairas. Sairaat ihmiset sopeutuvat hyvin sairaaseen yhteiskuntarakenteeseen, mutta terveemmät eivät. Jos taas yhteiskunta on terve ja tasapainoinen, eivät ainoastaan terveimmät voi hyvin, vaan myös sairaat ihmiset tervehtyvät.
- RICH: Siis minä olen aina ajatellut, että yhteiskunta on hullu. Tarkoittaako se, että minä olen terve?
- Tri KEPPE: Tämä on yksi todiste. Vain tasapainoiset ihmiset voivat nähdä toisten ihmisten ja yhteiskunnan hulluuden. Tarkoitan niitä, jotka eivät sopeudu yhteiskuntaan; ne, jotka eivät pidä tällaisesta yhteiskuntaelämästä, ovat tasapainoisia yksilöitä.
- RICH: Se oli ilmainen analyysi, eikö vain? Puhuitte siitä, että lait eivät ole tasa-arvoisia. Miten muuten sosiopatologiamme näkyy?
- Tri KEPPE: Tiedämme joitakin faktoja: jotkin ihmisryhmät ovat muita sairaampia. Esimerkiksi ennen vanhaan sellainen oli aateli. Voimme sanoa, että he elivät narsistisessa maailmassa. Kaikki pyöri näiden vallassa olevien ihmisten suuruudenhulluuden ja narsismin ympärillä. Kun aristokratia päättyi, talusmaailma otti vallan. Esimerkiksi kauppiaiden maailma. Ja nykyään taloudellinen valta ilmeisesti johtaa yhteiskuntaa. Marx sanoi ennen, että talous määrittää sen minkälainen yhteiskunta on. Luodessaan kapitalismin Adam Smith käytännöllisesti katsoen lopetti teollisen vallankumouksen, joka oli alkanut Englannissa. Kapitalismi otti itse asiassa vallan pois yrittäjiltä ja teollisuudelta ja kanavoi kaiken vallan ja rahat keinottelijoille. Se oli Smithin suuntaus. Ja myöhemmin, kun talous oli vararikossa, ilmaantui Keynesin suuntaus. Hän loi monetaarisen järjestelmän. Se oli järjestelmä, jossa talous toimii vain rahan vuoksi. Raha tekee rahaa. Niin alkoi keinottelu. Nykyinen järjestelmä, jota nimitetään markkinataloudeksi, on vielä pahempi. Sillä se antaa valtaa vain niille, jotka työskentelevät liikealalla. Ei tarvitse luoda taloutta markkinoita varten, vaan sijoittaa markkinat laajemman talouden sisään.